

hvad det er, og vi er, som jeg sagde, positivt indstillet over for at gå ind på tankegangen.

Det, jeg bare ikke forstår, er, hvorfor man springer fra en principiel holdning, som man har vundet et valg på, om, at man vil beskytte borgerne mod, at lovgiverne kommer med deres fiksfakserier og deres påfund og alle mulige andre ting. Det var jo sådan, at den tidligere regering blev anklaget for hele tiden at påføre borgerne nye omkostninger. Nu vil man lige pludselig ikke beskytte borgerne mod denne fantasi-fuldhed fra lovgivernes side.

Så siger man, at folk jo får valgmuligheden, og hvorfor skal de ikke betale for den? Jo, men altså den vestjyde, som aldrig nogen sinde har benyttet sig af Storebæltsforbindelsen, skal ikke betale for den. Her har vi jo valgt en anden finansieringsform, hvor det er dem, der benytter sig af ordningen, som betaler for det.

Kunne Venstre ikke overveje det, så de, der benytter sig af tilbuddet om at flytte, betaler for det her, og de, der ikke vil benytte sig af det her tilbud, heller ikke skal tvinges til at betale for det?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Forslaget går ud på, at den, der ønsker at flytte, selv skal betale sine egne flytteomkostninger. Det fremgår klart af forslaget. For at kunne gøre det skal der etableres en valgmulighed. Denne valgmulighed er præcis en parallel til det puljevalg, der også kan foretages.

Kl. 19.15

Der vil jeg så spørge den radikale ordfører: Hvori ser ordføreren forskellen på de to ting rent principielt? Hvorfor er det ene skat, men noget andet godt? Er forskellen ikke den, at Det Radikale Venstre har haft en sur indgang til alt, hvad der hedder valgfrihed, var imod SP-valgfriheden, var imod alle mulige andre former for valgfrihed og nu nødtvungent går ind for det her, fordi det ikke bærer at gå imod?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

I Det Radikale Venstre er vi faktisk meget begejstret for valgfrihed på alle de områder, hvor der er fornuft i at have det. F.eks. har vi altid været forkæmper for frie skoler og valgmenigheder og hvad ved jeg. Alle steder, hvor det er i den almindelige oplysnings ånd osv., går vi ind for frie valg.

Jeg skal ikke stå her og forsvare regeringens mærkværdige forsøg på at bortforklare, at den bryder et skattestop og de principper, som den har forsøgt at fremmane at den gamle regering hele tiden belemrede befolkningen med, og som den nye regering nu skulle beskytte befolkningen imod. Det er jo ikke mig, der skal forsvare det, det er sådan set Venstres ordfører. Det er ministeren, der skal forsvare det. Jeg påpeger bare dobbeltmoralen i det, der foregår.

Formanden:

Næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil starte med igen, igen, igen at konstatere, at regeringen har en kedelig vane med at give de organisationer, der berøres af lovgivning, uacceptable høringsfrister, i dette tilfælde en høringsfrist på 9 dage. Man sendte lovforslaget i høring den 27. oktober med frist til at svare den 6. november. Det er helt urimelig kort tid for de organisationer, der skal svare, og når man tager i betragtning, at der går flere måneder, før vi har førstebehandlingen her i Folketinget, er det svært at forstå, hvorfor der har været så kort en høringsfrist. Så vil jeg gå over til selve forslaget.

Forslaget vedrører, som det jo tydeligt er fremgået af debatten, de lønmodtagerpenge, der i dag befinder sig i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, penge, der blev hevet ud af lønmodtagernes lommer i forbindelse med indefrysning af dyrtidsportionerne, og som efter Enhedslistens opfattelse retteligt burde have været udbetalt til lønmodtagerne. Men nu eksisterer Dyrtidsfonden altså, og så bør det være et minimumskrav, at pengene forrentes så godt som muligt og administreres så billigt som muligt.

Det forslag, vi behandler her, er efter Enhedslistens mening dårligt, fordi det vil have negative økonomiske konsekvenser for en række lønmodtagere. For det første vil der være omkostninger i forbindelse med etablering af flyttemuligheder af pengene ud af Dyrtidsfonden, omkostninger, der skal bæres af samtlige kontohavere, og som vil beløbe sig til mellem 25 og 50 mio. kr. For det andet vil der også være omkostninger for den enkelte lønmodtager, der vil flytte sine penge, på mindst 200 kr.

I forhold til de ret begrænsede beløb, de enkelte lønmodtagere har stående i Dyrtidsfonden, virker dette forslag som igangsættelse af et urimelig stort administrativt apparat. Oven i det er det uklart, hvordan det skulle kunne lade sig